Benke László

Antipánik

S a költészet? Ebben az embersötétben?
Sokáig azt hittem, hogy ő a fény, a lélek
vakvezetője, nehogy eltévedjen az elme
önmagában s ott kinn az ember,
ki csak magányos vendég a létben,
toporgó, suta idegen – vajon mióta kapkod?
Megtépi ruháját s feledni múltat, jelent s jövőt
sűrűn elalszik fájdalmában, riadtan ébred
s fogadkozik, hogy mindent újrakezd
és folytatja unt önmagát ugyanúgy megint.
Olykor elcsodálkozik a csillagok
tökéletesnek látszó rendjén, s a lassan
körbeforduló fények küllőin úgy fordul velük,
mintha dúdolna közben; szeme sugarával
viszonozza köszönésüket, biztatást
mégsem merít s fejét lehajtja. S eszik,
csak eszik és elgondolkodik, hogy a rágás
eget és földet betölt. Az örömhiánytól
pánikba esve él, s hát öldököl, mert azt hiszi,
attól a világ előbbre megy, és öldököl
megint, mert azt hiszi, a világ előbbre megy.
S a víz? A nádas? És az ég?
Meg a nap? Kik a színek pompájából
kicsomagolták emberünk?
S a felhők a levegőben?
Ha össze-össze néznek, azt suttogják:
meglennénk nélküle. Szeretnének végre
egészen magukra maradni.